

19

Jane Doe jó hangulatban, bizakodva lépett ki Samantha házából. Nathan Foxnak, a nagynénje hathatós közreműködésével, sikerült meggyőznie, hogy nem kell félnie a hallucinációtól, ne betegségnek, inkább egy váratlan, égi adománynak tekintse ezt a különös képességét. A pszichiáter sem betegként bánt vele. Nem alakoskodott, nem hitegette és nem tett úgy, mintha az ő kezében lenne a sorsa. Ehelyett meghallgatta, gondosan megfigyelt és mérlegelt mindent, és jogos szakmai kételyeit félretéve megpróbált a dolgok mögé nézni, megérteni mindazt, amire a tudása alapján nem kapott választ. Már csak ezért is hálával tartozott neki. Ugyanakkor hiába tudott meg oly sok mindent a színesztéziáról, a szónikus régészetről és a kvantumfizikáról, egy lépéssel sem került közelebb a legfontosabb kérdés megválaszolásához: *Ki vagyok én?*

Meglepte Fox sokoldalúsága, és izgatta mindaz, amit nem tudott róla. Bár csupán a páciense volt, annyira sikerült megismernie, hogy tudja: rendkívül tartózkodó ember, aki még a barátai előtt sem nyílik meg teljesen. Eszébe jutott az intelm, amit azon a fényképen látott Samantha házában: „Soha ne engedd őket közel magadhoz! Mindig őrizd meg az önuralmad.” Most, hogy látta gyerekkori fényképeit, még inkább tisztelte a pszichiátert, sőt, már-már vonzódott hozzá, és úgy érezte, egyre közelebb kerülnek egymáshoz. Komoly megpróbálta-

tás lehetett gyerekként elveszíteni a családját. Ahogy ott áll az edzőteremben a karateruhájában, elkülönülve a többiektől – sok mindent elárult róla, és felébresztette Jane-ben a rokonlélek együttérzését.

Távolságtartásában azonban nem volt semmi gőg vagy hidegség. Sőt, odafigyelt a másik emberre, és – hozzá hasonlóan – képes volt az együttérzésre. Jane azon kapta magát, hogy rendre rajta felejtí a szemét a pszichiáteren, meleg, sötétkék szemein, nagyvonalúságról árulkodó, telt ajkán, és a lezseren füle mögé fésült gesztenyebarna haján.

– Ugye, én vagyok a legnehezebb eset a betegek között?

Fox kék szemében különös fény csillant.

– Hát, mesélhetnék... De szó, ami szó, a maga esete tényleg elég különös. Egy barátom mondta is pár napja – tette hozzá mosolyogva –, hogy rám férne egy komolyabb kihívás.

– Hát, most megkapta – mondta nevetve Jane, majd hirtelen elhallgatott.

Meglepte a saját hangja. Most hallotta magát először nevetni. Egy darabig hallgattak. Jane csak most vette észre, hogy egész más úton mennek vissza, mint amin reggel jöttek Samanthához. Miután elhaladtak néhány lehangoló külsejű épület előtt, Fox lelassított. Bár a tank szinte teljesen tele volt, úgy tűnt, mintha le akarna kanyarodni a Chevron-kúthoz. Az utolsó pillanatban azonban hirtelen beletaposott a gázba, és továbbhajtott. Jane meg akarta kérdezni tőle, hogy miért akart megállni, de elég egy pillantást vetnie a férfi arcára, hogy meggondolja magát.

– Errefelé kell visszamenni a Tranquil Watershez?

– Most nem oda megyünk – felelte Fox, és a következő keresztutcában sorakozó bérházakra mutatott. – Előbb meglátogatjuk a születési helyét.

– A kicsodát?

A pszichiáter elmosolyodott.

– Azt a helyet, ahol Jane Doe született. Ahol utoljára látták, mielőtt elveszítette az emlékezőtehetségét.

Jane gyomra görcsbe rándult, amint megpillantotta a fekete, kiégett bérházat, amelyet sárga kordonnal és a belépést tiltó táblákkal vett körül a rendőrség. A téglafalak és a tetőszerkezet épen maradt, de a cserepek fele hiányzott, és itt is, ott is félig elszenesedett szarufák éktelenkedtek a foghíjak mögött. A falakat és a ház előtti járdát vastag korom és hamu borította, és a levegőben még mindig kerozinbűz és kesernyés füstszag terjengett.

– Innen szabadítottam ki azokat a lányokat?

Fox leállította az autót.

– Igen. Ismerős a hely?

Jane alaposabban szemügyre vette a házat.

– Nem igazán.

A férfi az épület oldalán lévő kiégett ajtónyílásra mutatott. Maga az ajtó nem volt sehol, csupán néhány elszenesedett deszkadarab hevert a nyílás előtt.

– Ez volt a pince bejárata, amit szétvert a fejszével. Azt szeretném, ha odamenne az ajtóhoz, rátenné a tenyerét a falra, és elmondaná, mit érez.

– De miért van erre szükség?

– Azért, mert nem emlékszik semmire, ami azelőtt történt, hogy bement ebbe a házba, és kiszabadította a lányokat az orosz lánykereskedők fogságából. És más sem tud magáról semmit a korábbi életéből. Nem szerepel sehol, semmilyen nyilvántartásban. Sem az oroszok, akikkel szembeszállt, sem a ház tulajdonosa, sem a kiszabadított lányok nem ismerik, és nem tudnak magáról semmit. Mintha egyenesen a semmiből bukkant volna fel azon az éjszakán. Fox a kiégett épület felé intett a fejével.

– A személyazonossága mellett a másik nagy rejtély, hogy honnan tudott azokról a lányokról? Honnan tudta, mi folyik abban a házban? Mi készítette arra, hogy szerezzen egy fejszét, betörje vele az ajtót, és bemenjen a házba? Jordache felügyelő tréfásan meg is jegyezte, hogy biztos valahogy – talán a hatodik érzéke segítségével – megérezte, mi van odabent. A nagynéném szerint nem kizárt, hogy igaza volt.

– Gondolja, hogy az épületből éreztem meg, mi van odalent?

– A rendőrségi jelentések szerint két fogva tartott lányt megölték a házban vagy a ház közvetlen közelében, és a hátsó kertben földelték el a holttestüket. Valószínűleg elég erőszakos haláluk volt, így, ha Samanthának igaza van, akkor nemcsak friss, de kellően mély lenyomatot is kellett hagyniuk maguk után valahol az épület falában.

– Amit én megéreztem, és ez ösztönzött arra, hogy segítsek a többieknek, igaz?

– Igen, ez a feltevésem. És miután az épület még megvan, a visszhangnak is ott kell lennie a falakban. Ha megérinti a falat, újra átélheti a történeteket, úgy, ahogy az előző életében, mielőtt Jane Doe-vá változott volna. Ez egyike volt az utolsó meghatározó élményeinek, mielőtt elveszítette az emlékezőtehetségét. Így kapcsolatot létesíthetne a korábbi énjével, és elindulhatna azon az úton, amely visszavezetné a múltjához. Egyszerűbben fogalmazva: szeretnék egy próbát tenni a halálvisszhang-szinesztéziájával, és ha működik, adni vele egy impulzust az emlékezőtehetségének.

– Értem. – Jane-t hirtelen elfogta a szorongás gondolatra, hogy vajon mit fog érezni, amikor megérinti a ház falát, de végül belátta, hogy Foxnak igaza van, és kiszállt a kocsiból.

– Ne féljen, nem kell bemennie – próbálta nyugtatni Fox, mintha megérezte volna a lányt gyötrő kétségeket. – És ne feledje, hogy bármit lát vagy tapasztal, ne élje bele magát! Ezek

csupán emlékek, és az emlékek senkinek sem tudnak ártani. Maradjon ott, azon a bizonyos érzelmi hídon, és kellő távolságból, közömbösen nézze mindazt, ami elfolyik alatta. Én végig ott leszek maga mellett. Készen áll?

– Igen, azt hiszem – felelte Jane bizonytalanul.

Elindultak a kiégett ajtó elé, de mielőtt odaértek volna, Jane megtorpant.

– De ugye, biztos, hogy nem kell bemennem?

– Biztos. Ha aznap éjjel megérezett valamit, akkor annak azelőtt kellett történnie, hogy bement a házba. Elég, ha megérinti a falat.

Jane odalépett a falhoz, és rátette a kezét. Abban a pillanatban megcsapta az orrát valami ismerős szag – az égett fa és a hamu kesernyés bűzén is átütő, félelem indukálta izzadság jellegzetes szaga. Sápadt ibolyaszínű ködbe borult előtte minden, majd hirtelen egy hosszú, szőke hajú lány tűnt fel az ajtó mögötti folyosón, és sikoltozva elkezdett rohanni a kijárat felé. A lány mögött valahol a sötétben két izgatott férfihangot hallott – ismeretlen nyelven kiabáltak valamit. A lány már majdnem odaért hozzá, amikor Jane egyszer csak tompa lövést hallott. A lány megtántorodott és összeesett. A szeme fennakadt, a fejéből vastag sugárban dőlt a vér. Jane elrántotta a kezét a falról, a fejéhez kapott, és ha Fox nem ugrik oda hozzá, ő is összeesik éppen ott, ahol az előbb a lány.

– Jobban van? – hallotta Fox hangját valahonnan a távolból. Kiegyenesedett, eltolta magától a férfit, és megpróbálta összeszedni a gondolatait, hogy tisztázza magában, mi is történt valójában. Szörnyű élmény volt látni a lány kétségbeesett, hibával menekülését, de még ennél is szörnyűbbek voltak az érzések, amelyeket felkavart benne a látvány: félelmetes képek a rendre visszatérő rémálmaiból: valami sötét, fenyegető árny, amely úzi, egyre úzi, és érzi, hogy képtelen elmenekülni elő-

le. És a gyilkos harag, a rettegésénél is erősebb, fékezhetetlen indulat, amivel szembefordul: nemcsak az ismeretlen lány üldözőivel, de a rá vadászó sötét árnyalakkal is.

Összeszedte magát, és részletesen beszámolt mindenről a pszichiáternek.

– Mégis mit jelent ez az egész? – kérdezte végül, a kimerültségtől lihegve.

– Mindenekelőtt igazolja a feltevésünket a halálviszhanglító szinesztéziájával kapcsolatban. Az egyik meggyilkolt lány valóban szőke volt, amilyennek maga is látta, és fejlődéssel végeztek vele. Ugyanakkor, ami a rémálmában látottakat illeti... Nos, itt még mindig sötétben tapogatózunk. Az a rémes alak, aki üldözi, az elfojtott félelmei szimbolikus kivetítése is lehet. Lehet, hogy menekült valami elől, mielőtt elvesztette az emlékezőtehetségét?

– Vagy valaki elől?

– Talán. – Fox széttárta a karját. – Semmiben sem lehetünk biztosak. De nem kizárt, hogy amikor látta azt a lányt menekülni, annyira átérezte a félelmét, hogy megelégelte, és úgy döntött, hogy ami sok, az sok. Fel kell vennie velük a harcot, még akkor is, ha ezek az ő démonai voltak, nem a magáéi! Ekkor talált rá a fejszére, és törte be az ajtót, hogy kiszabadítsa a lányokat. A folytonos menekülés okozta stresszt csak fokozta mindaz, amit a pincében látott, és a két félelmetes élmény együttes erővel sarkallta pánikszerű menekülésre. A magáéhoz hasonló, meglehetősen ritka retrográd amnéziát elviselhetetlen intenzitású stressz is kiválthatja. – Fox elhallgatott, pár másodpercig tanulmányozta a lány arcát, majd megkérdezte:

– A menekülés élményétől eltekintve, ami összekapcsolja a történeteket a rémálmaival, emlékszik még valamire? Bármire a korábbi életéből?

– Nem. – Fox biztosan valami látványos áttörésre számított,

és most csalódnia kellett. Jane az arcát fürkészte, de semmi jelét nem látta rajta a csalódottságnak.

Fox elmosolyodott.

- Kezdetnek nem rossz. Megbizonyosodtunk a speciális színesztéziájáról, és sikerült felidéznie valamit a korábbi énjéből.
- Az órájára pillantott. – Hogy ez a valami pontosan micsoda, azt egy másik alkalommal próbáljuk meg kideríteni.

Jane úgy érezte, csalódást okozott a pszichiáternek, és szeretne volna valahogy jóvátenni.

– Megpróbálhatom még egyszer. Akár hosszabban is. Lehet, hogy másodszorra sikerülne átlépni a küszöböt.

– Vagy összeesni előtte. Nagyon kimerült. Későre jár, és már így is többet kívántam magától, mint szabad lett volna. Holnap lesz egy kis időm két rendelés között. Akkor folytathatjuk.

– De miért nem most? Van még időnk...

Ebben a pillanatban megszólalt Fox mobilja.

– Elnézést – mondta, mielőtt megnézte az kijelzőt, majd a füléhez emelte a készüléket. – Ugye, nem haragszik, de ezt muszáj felvennem. Szia, Karl.

Valamit vele kapcsolatban mondhatott a hívó, mert Fox rápillantott, mielőtt válaszolt:

– Hogyne. Igen. Miért? – Hirtelen az arcába szökött a vér. – Miféle fejlemények? – Elindult az autó felé, hogy hallótávolságon kívül kerüljön.

Két perccel később sápadtan, gondterhelt arccal tért vissza.

– Mi a baj?

– Még nem tudom. De most jobb lesz, ha minél gyorsabban visszamegyünk a klinikára.

20

Nathan Fox csalódott a Jane Doe átváltozásának helyszínéhez fűzött reményeiben. Arra számított, hogy halálvisszhang-látó szinesztéziája segítségével a lánynak sikerül kapcsolatba lépnie a korábbi énjével, de nem így történt. A kísérlet mégsem volt teljesen eredménytelen. Bebizonyította, hogy Jane valóban rendelkezik ezzel a különleges képességgel. Útban a klinika felé a Chevron-kútra gondolt, és a sárga táblára, ami arra figyelmeztette az autósokat, hogy a kutat hamarosan lebontják. Vajon mit érzett volna Jane Doe, ha a nagynénjétől visszafelé jövet megállnak és bemennek a boltba? Kiderítette volna, mi történt azokban a kritikus percekben, amelyek oly sok éve kísértik? És ami talán még ennél is fontosabb: neki lett volna elég bátorsága szembenézni az akkor történetekkel?

Nem valószínű. Még nem – döntötte el a kérdést, hogy szabadjon a kízó gondolattól. Sokkal sürgetőbb volt választ kapnia arra a kérdésre, amit Jordache tett fel neki a telefonban: *Mi köze lehet Jane Doe-nak a három gyilkossághoz?* Miután visszavitte a lányt a Tranquil Watersbe, továbbment, hogy találkozzon a felügyelővel. Jordache telefonon útbaigazította a Willamette folyó közelében lévő Grand Hotel Excelsiorhoz, egy lepattant garnizállóhoz, amelyben egy-egy órára is lehetett szobát bérelni. Fox, amikor megérkezett a helyszínre, kifejezetten örült neki, hogy a kocsija – egy matuzsálemi korú Porsche – már

elég viharvert állapotban van. Egy ilyen környéken nemigen lett volna ajánlatos magára hagyni egy értékes autót. Amikor észrevette, hogy a hotel bejárata fölött villogó neoncégéren a Grand G betűje és az Excelsior E betűje kiégett, arra gondolt, vajon miért mindig a leglepesztultabb garnizállók kérkednek a legelegánsabb nevekkel. A bejárat előtt már több tucat újságíró nyüzsgött, ezért jobbnak látta oldalról megközelíteni a helyszínt. Phil Kostakis vette észre elsőnek. Odasietett hozzá, és átvitte a kordonon. Jordache már várta az előcsarnokban. Végigvezette egy sötét, nyirkos folyosón, és útközben röviden tájékoztatta a gyilkosságokról.

– Ez a legújabb. Három nap, három gyilkosság, egy tettes. Legalábbis úgy tűnik a névjegyek alapján.

– És hogy jön a képbe Jane Doe?

– Mindjárt meglátod. Azt szeretném, ha megpróbálnád nemcsak kriminálpszichológusként, de Jane Doe kezelőorvosaként is értelmezni ezt az ügyet. Ki kell derítenem, hogy *miért* csinálja ezt a pasas. Úgy tűnik, anyagi érdek nincs a háttérben, szexuális érintkezésnek semmi nyoma, és az áldozatok között sincs semmi kapcsolat, attól eltekintve, hogy mind a hárman férfiak, ötven felettiek és meglehetősen sötét múlttal dicsekedhettek. – Jordache egy sárga helyszínelőszalaggal megjelölt, nyitott ajtóra mutatott. Közvetlen mellette volt a vészkijárat ajtaja, amely egyenesen a hátsó udvarra nyílt. A szoba tele volt fehér egyenruhás bűnügyi helyszínelőkkel.

– A recepció halványan emlékszik valami nagydarab fickóra, aki készpénzzel fizetett a szobáért.

– Más személyleírás nincs?

– Nathan, ez nem a Four Seasons. A személyzetnek itt az a dolga, hogy ha egy mód van rá, *ne* emlékezzen a vendégekre, ráadásul az emberünk valami széles karimájú kalapot viselt,

ami félig eltakarta az arcát. – Jordache belenézett a feljegyzéseibe. – A recepciós csak arra emlékszik, hogy fehér volt, a tekintete szúrós, a hangja mély, rekedtes. A leírás nagyjából egyezik egy másikkal, amit az első gyilkossággal kapcsolatban kaptunk egy tanútól – Jordache felolvasta Foxnak a használt-ruha-boltos személyleírását.

– És mi van a kellemetlen szaggal?

– A recepciós állítólag meg van fázva, és azt mondja, nem érzett semmiféle szagot. Lehet, hogy a szagnyomot ejtenünk kéne. Mi van, ha a gyilkos egyszerűen csak belelépett valami-be, vagy volt nála valami romlott étel? – A felügyelő a vész-kijáratra mutatott. – Valószínű, hogy már korábban kiszúrta magának ezt a kócerájt. Előre kifizette a szobát, és azon az ajtón keresztül hurcolta be az áldozatát a szobájába.

– Hurcolta?

– Igen. A halottkém ketamint talált a vérében. A gyilkos a szobájába vitte, megvárta, hogy felébredjen, és akkor végzett vele. – Jordache elhúzta az ajtót lezáró szalagot, és intett a pszichiáternek, hogy lépjen be a szobába.

Az első dolog, ami feltűnt Foxnak, a sok vérnyom volt. Ide nem kellett Luminol. Félig alvadt, ragacsos vérral volt tele minden: a szőnyegtől a bútorokig. Még a távolabbi sarokban álló fenyő ruhásszekrényen is jókora, mahagóniszínű foltok sötétlettek.

– És a holttest?

Jordache a fürdőszoba felé intett a fejével. Az ajtó nyitva volt, és éppen egy rendőrségi fotós sürgölődött odabent.

– A kádban.

A felügyelő előreengedte Foxot. A kádban egy meztelen férfi teste feküdt, azaz inkább lebegett valami zavaros rózsaszínű folyadékban. A levegőben nehéz vérszag terjengett, akár egy

vágóhídon. Foxot a rosszullét környékezte. A teljesen kivérzett holttest sárgásfehér volt, a két keze csuklóban össze volt kötve kék zsinórral, és hiányzott a feje. Egy-két kisebb bemetszés látszott a nyakon, de egyébként maga a vágás profi hentesmunka volt.

– Mind a három áldozatot levetkőztették – mondta Jordache.
– Az első kettőt női ruhában találtuk meg, ezt meztelenül. A szakértők szerint a gyilkos egy nagyméretű, borotvaéles kést használt, nem sebészszerszámot. Valószínűleg vadászkés lehetett. Ugyanaz, mint amivel az előző két gyilkosságot végrehajtották.

Fox megcsóválta a fejét.

– Bivalyerős ember lehet. Idehoz a vállán egy elkábított férfit – aki szintén nem lepkesúlyú, ahogy elnézem –, megköti, levetkőzteti, és levágja a fejét. Egy késsel!

Újra szemügyre vette a hullát, ami már alig-alig emlékeztetett egy hús-vér ember testére. Olyan volt, mint egy kiszuperált kirakatbaba valami olcsó horrorfilmben. Pedig nem is olyan régen még egy élő ember volt, akinek talán felesége, gyerekei vannak.

– Ki találta meg?
– A takarítónő.
– Takarítónő ebben a kócerájban?
– Méghozzá naponta takarít. Gondoltad volna?
– Tudjátok már az áldozat nevét?
– Egy régi ismerős. Bizonyos Luis Paz. Valamikor behajtként dolgozott a helyi maffiának. Pár éve visszavonult. Az arca alapján sikerült azonosítani.

Fox körülnézett a fürdőszobában.

– De hol a feje?

